

רוח הנהר

בולגריה

פטיה אהב מאוד להתרחץ בנהר. גם בזמן השיטפון, למרות שאבא ואמא אסרו עליו, הוא בכל זאת רץ לשחות. התפשט על החוף וקפץ למים. גל מים גדול תפס אותו והטביע. פטיה בכל כוחו התמודד עם הזרם, נופף בידיו, דפק במים ברגליים, אבל לא יכול היה להתמודד עם הזרם החזק.

הוא התחיל לצעוק, לקרוא לעזרה. רוח הנהר שמעה אותו. וטוב ששמעה, כי מים נכנסו כבר לילד בריאות והוא אבד הכרה. כשרוח המים הגיעה אליו הוא לא נע יותר והגלים סחבו אותו אתן. למען האמת רוח הנהר לא אהבה במיוחד בני אדם ולא סבלה כשמישהו היה נופל

לה עד הקרקעית ושכב שם. אבל הילד הקטן מצא חן בעיניה. היא ריחמה עליו והחליטה להציל אותו.

לקחה אותו רוח הנהר על ידיה והביאה לארמון שלה על קרקעית הנהר. מעולם עוד לא הגיע בן-אדם חי לאזור שליטתה. הפעם זה קרה לראשונה. היא שמה את פטיה על המיטה

ואחר כך התרחקה והסתתרה לראות מה יקרה כשהילד יתעורר. פטיה התעורר, הביט סביב וראה שהוא שוכב במיטת זכוכית בחדר זכוכית. ליד

המיטה עמד שולחן ועליו צעצועים, וכולם
מבדולח. הצעצועים היו נוצצים כל כך וכה
יפים שהילד נמשך אליהם והתחיל לשחק.
אך תוך זמן קצר ניזכר שהוא לא בבית
והתחיל לבכות.

רוח הנהר ניגשה אליו ושאלה:

"מדוע אתה בוכה, ילד קטן?"

"רוצה הביתה" ילל פטיה.

"האם בבית טוב לך יותר מאשר בארמון

שלי?" השתוממה רוח הנהר.

"יותר טוב!" קרא פטיה ובכה עוד יותר

חזק.

רוח הנהר הבינה שלא תוכל להרגיע אותו
כך ועזבה. והילד נרדם, עייף מרוב הבכי.

רוח הנהר ניגשה אליו בזהירות, לקחה על
הידיים והביאה לחדר שני. הילד התעורר,

הביט סביב וראה שהוא שוכב בחדר

שכולו כסף. גם הקירות מכסף, גם

התקרה והרצפה, וגם מיטה שבה הוא

שוכב היא מכסף. וליד המיטה עומד
שולחן עם צעצועים מכסף טהור. איזה
עושר! פטיה הביט עליהם כמו מוקסם.
אחר כך לקח צעצועים מכסף והתחיל
לשחק. אבל מהר מאוד נמאס לו. נזכר
כמה שמח היה כששיחק בבית עם האח
והאחות שלו והתחיל לבכות שוב.

רוח הנהר באה בריצה:

"למה אתה בוכה, ילדי?"

"אני רוצה לאח ולאחות שלי!" קרא הקטן

ופרץ שוב בבכי.

רוח הנהר לא יכלה לפייס אותו בשום

אופן ועזבה.

כשהילד נרדם שוב רוח הנהר ניגשה אליו
בזהירות והעבירה לחדר שלישי.

כשפטיה התעורר ראה שהוא שוכב בחדר
זהב. הכל היה מזהב, המיטה, השולחן

והצעצועים. לא פעם סיפרו לפטיה הקטן

על מרתפים מכושפים בהם טמונים

אוצרות זהב. עושר כזה הוא עוד לא ראה!
הילד שמח מאוד והתחיל לשחק. אך לא
שיחק הרבה. נזכר באבא ובאמא והתחיל
שוב לבכות.

שוב באה אליו רוח הנהר:

"למה אתה בוכה, ילדי היקר?"

"רוצה אבא ואמא!"

השתוממה הרוח. היא לא ידעה מי הם
אבא ואמא.

"האם אבא ואמא יקרים לך יותר מזהב
טהור?" שאלה.

"יותר יקרים" ענה הילד. הרוח הלכה

והביאה את כל הפנינים 'אספה במשך

שנים במעמקי הממלכה שלה. היא שמה
אותן לפני הילד, ערמת פנינים גבוהה, עד
התקרה.

"האם אבא ואמא יקרים יותר מאשר

ערמת הפנינים כזו?" שאלה.

ברק הפנינים יסנוור את הילד והוא עצם

את עיניו.

"את טורחת לשווא!" ענה "אינך יודעת מה
שווים לי אבא ואמא שלי. הם יקרים לי
יותר מכל דבר שבעולם!"

רוח הנהר הבינה שאין לה במה לשמח

את הילד. היא חכתה עד שהוא ירדם

ובזהירות הוציאה אותו לחוף, שם איפה

שבגדיו חיכו לבעל הבית שלהם. היא

מילאה את כיסי הבגדים בזהב ובפנינים

וחזרה למים.

פטיה התעורר וראה שהוא שוכב על שפת

הנהר, קרוב חמים. הוא נזכר ברוח הנהר

ובממלכה תת-מימית. תחילה חשב שהיה

זה חלום, אך כשהרים את המעיל והוציא

מהכיסים זהב ופנינים הבין שלא היה זה

חלום אלא הווייה של אמת.

הוא מיד התחיל לרוץ אל אבא, אמא, אח

ואחות. לא היה סוף לשמחה! ובבית היה

עכשיו הכל בשפע. הרי מהממלכה

תת-מימית הביא הילד פנינים וזהב.
מאז המשיך הילד ללכת לנהר כדי לרחוץ
בו, אבל נכנס רק למקומות רדודים, כדי
לא ליפול שוב לידי רוח הנהר.
ורוח הנהר הייתה עוברת בכל פינות של
ממלכתה. היא חשבה שמצאה בה את
האוצרות הגדולים ביותר אך התברר לה
שיש אוצרות גדולים מזהב ופנינים. ישנו
אבא ואמא ואחים ואחיות. ולרוח הנהר לא
היה אף אחד! היא התעצבה מאוד ובכתה
שלושה ימים ושלושה לילות. מהבכי שלה
רעדו חופי הנהר והגלים רעשו כמו
במבול.
ואחר כך הלכה הרוח הנהר וחיפשה בכל
פינות ממלכתה - אולי תמצא אוצרות
כלשהם גדולים יותר, כאלה שעוד לא
ראתה קודם.